L. 5. Kraków, dnia 10 kwietnia 1901. Rocznik XXII.

DZIENNIK ROZPORZĄDZEŃ

dla stoł. król. miasta Krakowa.

Przedpłatę roczną 1 zła., składać można w biurach Komisarzy obwodowych. Właściciele domów w Krakowie otrzymują dziennik rozporządzeń bezpłatnie.

L. 17162.

Przedmioty znalezione.

W czasie od 1 do 28 lutego 1901 roku, znalezioo w Krakowie następujące przedmioty:

A) Złożone w Kasie miejskiej:

Art. 81 A. 1520/II. Pugilares z kwotą 50 halerzy.
„ 82. Cztery kluczyki na kółku.
„ 83. Pularesik z kartką zastawniczą Kasy oszczędn.
„ 84. Trzy całe i 1 porwana nitki korali drobnych.
„ 85. Zegarek niklowy z żółtym łańcuszkiem.
„ 86. Trzy kluczyki.
„ 87. Flaszka syropu.
„ 88. Cztery kluczyki na kółku.
„ 89. Odłamek srebrny z broszki z 4 brylancikami i kalosz sukienny damski.
„ 90. Torebka flanelowa, bułka, rożek i flaszka mleka.
„ 91. Książka do nabożeństwa p. t. „Zdrowaś Maryo".
„ 92. 1521/II. Piętnaście koron w chusteczce znaczonej.
„ 93. Dwie książki p. t. „O naśladowaniu Chrystusa Pana".
„ 95. Trzy kluczyki na kółku.
„ 96. 1522/II. Pugilaresik żółty z kwotą 26 halerzy. 1523/II. Banknot na 10 złr.

B) Pozostałe w rękach znalazców:

1. Pies maści brązowej z obrożą.
2. Dwukołowy wózek ręczny.
3. Pies dog tygrysowaty z obrożą.

C) Nadto znajduje się w Kasie miejskiej:

1. Książka do modlenia „Neues Gebetbuch für katholische Christen" znaleziona w styczniu r. b. w ul. Kanoniczej.

Magistrat wzywa właścicieli powyższych przedmiotów, aby, o ile mogą dowieść swych praw własności, zgłosili się po odbiór tychże do biura III. Wydziału Magistratu w godzinach urzędowych, w przeciwnym bowiem razie przedmioty te po upływie roku od daty dzisiejszej będą wydane znalazcom do używania, zaś po upływie dalszych trzech lat przejdą na wyłączną własność znalazców, lub też będą sprzedane, względnie przekazane na fundusz ubogich miejscowych. —

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa,
dnia 12 marca 1901 r.

Prezydent miasta:
J. Friedlein w r.

WYKAZ

autoryzowanych i koncesyonowanych prywatnych techników w mieście Krakowie na rok 1901.

a) **Inżynierowie budowy i cywilni.**

1. Niedziałkowski Janusz, inż. bud., Zwierzyniecka 33.
2. Świerzyński Stanisław, inżynier. bud., Staszica 12.
3. Wdowiszewski Winc., inż. cywilny, Podzamcze 7.
4. Uderski Edward, inżynier cywilny, Loterańska 8.
5. Zieleniewski Edm., inż. bud. mach., Krowoderska 61.

b) **Architekci cywilni.**

1. Stryjeński Tadeusz, Batorego 12.
2. Zawiejski Jan, Basztowa 27.
3. Zubrzycki Jan, Kilińskiego 4.

c) **Geometrzy cywilni.**

1. Jakubowski Alojzy, Długa 20.
2. Lang Józef, Niecała 9.
3. Sieber Maurycy, Sławkowska 16.

d) **Budowniczowie.**

1. Apter Wilhelm, św. Sebastyana 4.
2. Beringer Wandalin, Łobzowska 12.
3. Biborski Aleksander, Krowoderska 53.
4. Boznański Adam, Wolska 17.
5. Dębski Adam, Ogrodowa 4.
6. Dąbrowski Mieczysław, Gazowa 16.
7. Drzewiecki Jan, Karmelicka 54.
8. Ekielski Władysław, Wolska 36.
9. Górski Bronisław, Rynek kleparski 15.
10. Grabowski Władysław, Gołębia 14.
11. Hand Rudolf, Podwale 2.
12. Hendel Zygmunt, św. Gertrudy 7.
13. Hercok Jan, Łobzowska 41.
14. Jaworzyński Sebastyan, Smoleńsk 16.
15. Kaczmarski Władysław, Basztowa 25.
16. Kleinberger Władysław, Grodzka 69.
17. Knaus Karol, Krupnicza 13.
18. Kopold Nachman, św. Sebastyana 4.
19. Kowalski Aleksy, Rajska 5.
20. Kozłowski Piotr, Batorego 20.
21. Krause Bronisław, Straszewskiego 22.
22. Krzyżanowski Stanisław, Pijarska 5.
23. Kurkiewicz Leon, Starowiślna 42.
24. Łapiński Jan, Lubicz 6.

25. Luks Zygmunt, Zielona 5.
26. Matusiński Jacek, Garncarska 17.
27. Meus Rajmund, Rynek kleparski 15.
28. Meyer Jan, Miodowa 45.
29. Miarczyński Ignacy, Łobzowska 6.
30. Müller Bronisław, Karmelicka 55.
31. Odrzywolski Sławomir, Studencka 17.
32. Pakies Józef, Sławkowska 29.
33. Pokutyński Józef, Karmelicka 29.
34. Rybiński Karol, Kapucyńska 7.
35. Scharoch Karol, Krupnicza 6.
36. Śmiałowski Eustachy, Zgoda 1.
37. Talowski Teodor, Retoryka 5.
38. Tlachna Leopold, Dietlowska 73.
39. Tlachna Maurycy, Zygmuntowska 10.
40. Torbe Benjamin, Grodzka 11.
41. Weinberger Józef, Zielona 18.
42. Zieliński Kazimierz, Piotra Michałowskiego 71.

e) Majstrowie brukarscy.

1. Jędras Jan, Łobzów-wieś 61.
2. Krupiński Józef, Krowodrza 8.
3. Molenda Józef, Krowodrza 129.
4. Sławczykowski Mateusz, Długa 76.
5. Stypuła Adam, Łobzów.

f) Majstrowie ciesielscy

1. Cichy Mikołaj, Bożego Ciała 24.
2. Federowicz Adam, Rakowicka 11.
3. Jaskólski Józef, Nowawieś Narodowa.
4. Karwat Daniel, Dębniki 71.
5. Oraczewski Tomasz, św. Krzyża 3.
6. Parda Szczepan, Piaski wielkie.
7. Piwko Jan, Berka Joselewicza 12.
8. Pluta Józef, Berka Joselewicza 15.
9. Romanowski vel Remin Michał, Prądnik biały (wieś)
10. Romanowski Andrzej, Prądnik biały (wieś).
11. Serek Stanisław, Kopernika 20.
12. Szafrański Andrzej, Jabłonowskich 9.
13. Szczerbiński Kasper, Strzelecka 17.
14. Szczerbiński Tomasz, Strzelecka 17.
15. Wasilewski Władysław, Dębniki 109.
16. Zakulski Stanisław, Karmelicka 24.
17. Zasadzki Leon, Prądnik czerwony.
18. Zieliński Bolesław, Kopernika 6.

g) Majstrowie kamieniarscy.

1. Broniszewski Antoni, Nad Rudawą 4.
2. Fischer Marya, (z zastęp. Sewer. Markiewicz), Rakowicka 14.
3. Hochstim Adolf, Kolejowa 18.
4. Kulesza Józef, Rakowice (wieś).
5. Mularski Kazimierz, Biskupia 7.
6. Nurek Władysław, Pawia 10.
7. Szczerbuła Michał, Pawia 6.
8. Tombiński Jan, Czysta 15.

h) Majstrowie murarscy.

1. Bujas Tomasz, Stachowskiego 86.
2. Chlipalski Franciszek, Słowiańska 6.
3. Cieślowski Franciszek, Szlak 43.
4. Drozdowski Józef, Szlak 18.
5. Drozdowski Stanisław, Długa 66.
6. Gajewski Józef, Nowawieś Narodowa.
7. Galiszkiewicz Błażej, Grzegórzki 63.
8. Glonczyk Józef, Stachowskiego 107.
9. Grabowski Ignacy, Długa 51.
10. Guzikowski Franciszek, Strzelecka 17.
11. Holewiński, Szewska 4.
12. Jura Jan, Koletek 5.
13. Kotas Józef, Dębniki.
14. Kozik Edward, Siemiradzkiego 9.
15. Kramarczyk Wincenty, Długa 76.
16. Lisowski Ludwik, Piotra Michałowskiego 15.
17. Łukasik Emanuel, Dębniki 128.
18. Matliński Władysław, Rynek kleparski 9.
19. Miaskowski Zygmunt, Nad Rudawą 11.
20. Mitasiński vel Mitas, Szlak 33.
21. Mularski Jan, Siemiradzkiego 10.
22. Müller Stefan, Szewska 22.
23. Nożyński Adam, Berka Joselewicza 12.
24. Palichleb Józef, Skawina 47.
25. Prokesch Dawid, Starowiślna 42.
26. Puciński Michał, Blichowa 20.
27. Rakisz Szczepan, Radziwiłłowska 8.
28. Rock Łazarz, Krakowska 49.
29. Sitko Jan, Prądnik czerwony.
30. Siwek Józef, Siemiradzkiego 5.
31. Skalski Stanisław,
32. Śliwiński Kasper, Helclów 7.
33. Skóra Jan, Czarna wieś 59.
34. Statowski Stanisław, Długa 76.
35. Struzik Ludwik, Podgórze (Mały Rynek) 6.
36. Walczakiewicz Walenty, Nad Rudawą 21.
37. Wilczyński Franciszek, Półwsie-Zwierzyniec 67.
38. Wilczyński Stanisław, Półwsie-Zwierzyniec 145.
39. Witkowski Walenty, Mikołajska 14.
40. Zabłocki Sylwester, Franciszkańska 4.
41. Żywocki, Czarna wieś 73.

i) Majstrowie studniarscy.

1. Galas Józef, Półwsie-Zwierzynieckie 44.
2. Kołodziejczyk Marcin, Podgórze, Długosza 11.
3. Kowalczykowa Piotrowa (wdowa) Garncarska 7.
4. Kresek Jan, Podgórze, Długosza 11.
5. Piwowarczyk Jan, Długa 42.
6. Piwowarczyk Wincenty, Rakowicka 9.
7. Wilczyński Karol, Podzamcze 20.

k) Rurmistrze (instalatorzy wodociągowi).

1. Appenzeller Izydor, Zielona 19,
2. Bialik Wincenty, majster blacharski, współwłaśc. fabryki wyrobów metal. pod firmą: „Stan. Sulikowski i Spółka", Dębniki groble 5.
3. Bogucki Józef, Grodzka 10.
4. Butelski Jan, majster blacharski, św. Marka 16.
5. Detlof Karol, Topolowa —
6. Fąkiel Stanisław, m. ślusarski, Zwierzyniecka 10.
7. Griffel Józef, Stolarska 5.
8. Hochwald Izaak, m. blacharski, Podbrzezie 6.
9. Kosydarski Władysław, m. blach., Rynek gł. 18.
10. Kumer Augustyn, m. blacharski, Karmelicka 15.
11. Kunz Antoni, w Hranicach na Morawach, kierownik Józef Maśka, Rynek gł. (oficyna) 7.
12. Luks Zygmunt, budowniczy. Zielona 5.
13. Maliniak Marcin, Basztowa 27.
14. Markus Karol, Szpitalna 18.

15. Nitsch Leonard, inżynier budowy maszyn, Jabłonowskich 16
16. Rożen Antoni, fabr. narzędzi roln., Długa 29.
17. Schiedl Antoni, Jasna 6.
18. Stopiński Władysław, m. blach, Sławkowska 12.

L. 8.118.

Powyższy wykaz prywatnych techników podaje się do publicznej wiadomości.

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa,
dnia 9 lutego 1901 r.

Prezydent miasta:
J. Friedlein.

L. 14282

OBWIESZCZENIE.

Magistrat przypomina niniejszem P. T. Właścicielom sadów i ogrodów w mieście i po przedmieściach **okólnik c. k. Namiestnictwa we Lwowie** z dnia 3-go kwietnia 1891 L. 11596 podany do wiadomości publicznej obwieszczeniem Magistratu z dnia 20-go kwietnia 1891 L. 9376, jak również okólnik tegoż Namiestnictwa z 27. września 1891 L. 55659, podany do wiadomości publicznej obwieszczeniem Magistratu z 20 października 1891 L. 27303 **względem tępienia szkodliwych owadów, zwłaszcza chrząszcza majowego** *(Metolontha vulgaris)* i pierściennicy *(Bombyx neutria)*.

Powołane okólniki zalecają w celu tępienia tych szkodników dla drzew, krzewów i kwiatów na podstawie rad i wskazówek Zjednoczonego gal. Towarzystwa dla ogrodnictwa i pszczelnictwa następujące postępowanie:

a) Zbieranie chrząszczy w czasie rójki, która się odbywa zwykle w końcu kwietnia i w pierwszej połowie maja. Jak ogólnie wiadomo chrząszcze obierają swe siedlisko na koronach drzew na liściu lub pomiędzy liściem, skąd można je szczególnie w dniach chłodnych, a nawet każdego dnia w porze rannej strącać przez samo potrząsanie drzewem. Po strąceniu chrząszczczy na ziemię, należy je zbierać do naczyń o gładkiej powierzchni i w sposób dowolny niszczyć.

b) Wybieranie pędraków z ziemi dokonane być może podczas uprawy roli, mianowicie przy oraniu, włóczeniu, lub przekopywaniu gruntu. Zebrane do naczynia pędraki dadzą się łatwo zniszczyć nawet przez samo pozostawienie na otwartem powietrzu, zwłaszcza podczas dnia słonecznego.

Ponieważ, jak powszechnie stwierdzono, pędraki chrząszcza majowego, ogryzając w czasie swego trzechletniego rozwoju korzonki roślin, są nawet szkodliwsze od chrząszcza, który ogranicza się tylko do ogryzania liści drzew, lub szpilek modrzewia; przeto należy na mniejszych przestrzeniach szczególnie w ogrodach i szkółkach leśnych lub owocowych zapobiegać rozmnażaniu się pędraków, nadto jeszcze następującymi sposobami:

1. Wstrzykiwaniem roczynu benzyny zapomocą przyrządu odpowiedniem przedłużeniem zaopatrzonego (szklannej szprycki) pod korzenie rośliny lub drzewa.

Sposób ten okazał się bardzo praktyczny, gdyż w praktycznem zastosowaniu spostrzeżono po wstrzyknięciu wspomnianego płynu pod korzeń, że ani jedna roślina w ten sposób zabezpieczona, nie została przez pędraki uszkodzona.

2. Zakładaniem świeżego obornika pomiędzy rzędy lub grzędy, w ten sposób, aby w pogłębienie, wykopane w formie bruzdy, wchodził świeży obornik, przysypany miałką ziemią. Pędraki, nęcone ciepłem, jakie się wskutek zaparzenia obornika wytwarza, ściągają się do tych, rodzaj kompostu przedstawiających rzędów lub kopczyków i mogą być ztamtąd z łatwością wybrane, a następnie niszczone, co codzień powtarzać należy.

a) Rozciąganiem w pomniejszych szkółkach na czas trwania rójki nad całą przestrzenią siatki uniemożliwiającej przelatującym samicom przystępu do gruntu, w którym jako zazwyczaj spulchnionym, chrząszcze majowe najchętniej jajka swe składać zwykły.

b) Celem tępienia motyla drzewnego i pierściennicy, należy jeszcze przed rozwijaniem się drzew w sadach wyczyścić je dobrze, a zarodki gąsienic, które zazwyczaj znajdują się wśród pajęczyny na końcu gałęzi, zniszczyć w odpowiedni sposób.

Według wskazówek wspomnianego Towarzystwa można pierścienice tępić szybko i łatwo dopiero po wylęgnieniu się gąsienic. O świcie lub wieczorem, gdy gąsienice znajdują się w gniazdach, ułożonych między dwiema gałęziami i powleczonych pajęczyną, poczem je też łatwo dostrzedz można, należy je zmiażdżyć, przyduszając kawałkiem szmaty.

Zarazem przypomina Magistrat PP. właścicielom w mieście i po przedmieściach przepisy tyczące się oczyszczania drzew z gąsienic — a w szczególności reskrypt c. k. Namiestnictwa z dnia 2-go sierpnia 1872 L. 34307, nakazujący wykonywanie oczyszczenia w późnej jesieni i powtarzanie czynności tej z początkiem wiosny.

Wzywa się przeto wszystkich PP. właścicieli i zarządców ogrodów, by pod zagrożeniem skutków rozp. minist. z dnia 30 września 1857 (Dz. u. p. L. 198) drzewa i krzewy ogrodowe starannie z gąsienic oczyścili, przyczem szczególną uwagę zwracać należy na palenie suchych liści, w których gąsienice gnieździć się zwykły, a wymienione wyżej szkodliwe owady, w sposób wyżej podany, a przez Zjednoczone galic. Tow. dla ogrodnictwa i pszczelnictwa zalecony, tak w interesie swym własnym, jak również w interesie ogólnego dobra, usilnie tępić się starali.

Do czuwania nad wykonaniem powyższego rozporządzenia otrzymają polecenie pp. Komisarze obwodowi. —

Magistrat stoł. król. miasta Krakowa,
dnia 12 marca 1901 r.

Prezydent miasta:
J. Friedlein w. r.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, skarbu, handlu, rolnictwa i kolei żelaznych z dnia 23 stycznia 1901 r. Nr. 12 Dz. u. p., tyczące się obrotu olejami ziemnymi *).

§ 1.

Za oleje ziemne w duchu niniejszego rozporządzenia uważają się: olej skalny surowy i wytwory destylacyi onegoż (eter naftowy, gazolina, benzyna, ligroina, neolina, nafta, esencya naftowa, olej skalny rektyfikowany, olej do czyszczenia, olej smarowy i t. d.), tudzież oleje, otrzymane drogą destylacyi suchej z ozokerytu (wosku ziemnego), smoły ziemnej, łupku smolistego, węgla brunatnego lub kamiennego (fotogen, olej solarowy, benzol i t. d.).

§ 2.

Oleje ziemne (§ 1) dzielą się na dwie klasy.

Do pierwszej klasy należą te oleje ziemne, które przy stanie barometru 760 milimetrów już za ogrzaniem do mniej niż 21 stopni termometru stustopniowego wydzielają pary zapalne; wszystkie inne należą do drugiej klasy.

§ 3.

Oleje ziemne badać należy pod względem zapalności w myśl § 2-go zapomocą probierza Abela w załączce 1 *A*** opisanego, z zastosowaniem się do instrukcyi, tyczącej się używania tego probierza, a podanej w załączce 1 *B*.

Gdyby badanie odbywało się przy innym stanie barometru zamiast przy 760 milmetrach, decyduje ten stopień ciepłoty, który w tablicy przeliczeń, podanej w załączce 1 *B***, odpowiada stopniowi ciepłoty w § 2 oznaczonemu, przy jakimkolwiek innym stanie barometru.

§ 4.

Upoważnia się c. k. Komisyę główną miar i wag do uwierzytelniania probierzy Abela po ich poprzedniem sprawdzeniu i do poruczenia ich sprawdzania i uwierzytelniania w razie potrzeby także poszczególnym urzędom miar i wag poza obrębem Wiednia.

Załączniki 1 *A* i 2 zawierają przepisy, wydane przez c. k. Komisyę główną miar i wag podające warunki, pod którymi probierz Abela będzie do sprawdzenia przyjmowany, tudzież warunki, pod którymi uwierzytelnienie może być wydane, a następnie tyczące się oznaczania i cechowania probierza, który ma być uwierzytelniony i nakoniec ponownego cechowania probierzy uwierzytelnionych.

Za sprawdzenie i uwierzytelnienie probierzy, jakoteż przyrządów pomocniczych, do nich należących, uiszcza się stosownie do trudów i nakładów, jakichby to wymagało, opłaty w załączkach 1 *A* i 2 przez Ministerstwo handlu ustanowione.

*) Obacz obwieszczenie Magistratu z dnia 12 listopada 1890 L. 27.008, Nr. 12 Dziennika rozp m. Krakowa, zawierające Instrukcyę względem przechowywania i sprzedaży płynów łatwo zapalnych w obrębie miasta Krakowa.

** Obacz Dz. u. p. Część V. z d. 13 lntego 1901, str. 14 i następne (wyd. polskie).

§ 5.

C. k. Komisya główna miar i wag udzielać będzie praktycznie nauki wykonywania i nadzorowania badań oleju ziemnego zapomocą probierza Abela, a w razie potrzeby upoważni do tego także niektórych inspektorów miar i wag poza obrębem Wiednia.

§ 6.

Osoby przeznaczone do badania olejów ziemnych pod względem zapalności używać powinny wyłącznie uwierzytelnionych probierzy Abela.

§ 7.

Posyłki oleju ziemnego, nadchodzące z zagranicy cłowej, powinny być zasłonięte poświadczeniami Władz zagranicznych, z którychby można dowiedzieć się, czy owe oleje ziemne należą do olejów pierwszej, czyli też do olejów drugiej klasy niniejszego rozporządzenia. Jeżeli z poświadczenia nie można dowiedzieć się tego szczegółu, albo jeżeli zachodzi podejrzenie, że później zmieniono zawartość posyłki, lub jeżeli w ogóle poświadczenie nie jest dołączone, można te oleje ziemne poddać zbadaniu.

Jeżeli z poświadczenia lub z badania wykonanego w przypadku pierwszego ustępu okazuje się, że olej ziemny należy do olejów ziemnych pierwszej klasy, postąpi się z nim według postanowień, przepisanych dla tych ostatnich olejów.

Ministerstwo skarbu uwiadomi komory pograniczne, które zagraniczne Władze publiczne są powołane do wystawiania poświadczeń w pierwszym ustępie wzmiankowanych.

Postanowienia powyższe nie stosują się do posyłek oleju ziemnego w obrocie pogranicznym, zawierających nie więcej jak 50 kilogramów.

Również nie stosują się postanowienia niniejsze do sprowadzanych z zagranicy cłowej w celu destylowania i rafinowania olejów ziemnych (numer taryfy 119 *a* i *b)*, olejów ziemnych ciężkich półrafinowanych i rafinowanych (numer taryfy 121 *a* i *b)*, jakoteż do „olejów ze smoły węgla kamiennego“ z szeregu aromatycznego czyli benzolowego, nie dających używać się do oświetlania, a w dodatku z roku 1888 do abecadłowego spisu towarów taryfy cłowej z roku 1882 zaliczonych między żywice 117 numeru taryfy.

§ 8.

Naftę w tutejszych rafineryach wyrobioną, rafinowaną lub półrafinowaną, podatkowi podlegającą (naftę do świecenia), badać mają w rezerwoarach organa skarbowe wyrywkowo pod względem zapalności, a jeżeliby z badania okazało się, że nafta ta należy do olejów ziemnych pierwszej klasy, postąpić z nią należy według postanowień przepisanych do tychże olejów.

§ 9.

Oleje ziemne pierwszej klasy powinny być opatrzone odpowiedniem oznaczeniem w dalszych paragrafach przepisanem.

§ 10.

Oleje ziemne znajdujące się w obrocie wewnętrznym, poddawać mają gminy, jakoteż organa, które Rząd do tego ustanowi, badaniu pod względem zapalności.

Wyjmuje się od tego badania oleje ziemne pierwszej klasy, opatrzone odpowiedniem oznaczeniem, tudzież przeznaczone do rafinowania i destylowania oleje ziemne, oleje smarowe, jakoteż oleje ze smoły węgla kamiennego, których nie można używać do oświetlania.

§ 11.

Wyrób olejów ziemnych ze smoły, jakoteż destylacya olejów smołowych i ziemnych w obrębie osad zamkniętych nie może być dozwolona i zakłady fabryczne powinny leżeć w dostatecznej od domów mieszkalnych odległości, którą Władza przemysłowa ma w każdym z osobna przypadku oznaczyć po przeprowadzeniu rokowań w myśl rozdziału trzeciego ustawy przemysłowej.

Lokal destylarni powinien być tak urządzony, a mianowicie tak względem lokalu rafineryi położony, żeby przeniesienie się ognia z jednego lokalu do drugiego było ile możności uchylone.

Lokale na zapasy oleju surowego, jakoteż na zapasy wytworów destylacyjnych powinny być tak urządzone, żeby nawet w razie pożaru w fabryce zostały od spalenia się ochronione.

Doświadczenia pod tym względem zalecają osobliwie zaprowadzenie zbiorników cysternowych.

§ 12.

Oleje ziemne wszelkiego rodzaju wolno przesyłać tylko w takich beczkach lub naczyniach, które ile możności nie dopuszczają parowania, wypacania lub wyciekania zawartości, i które nie podlegają łatwo uszkodzeniu przy ładowaniu.

Beczki i naczynia, zawierające oleje ziemne pierwszej klasy, powinny być opatrzone wyraźnym napisem nie dającym się zetrzeć: „Ostrożnie z ogniem“.

§ 13.

Pod względem przewozu olejów ziemnych kolejami żelaznemi i trajektami obowiązują postanowienia regulaminu ruchu dla kolei żelaznych królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, tudzież postanowienia umowy międzynarodowej, tyczącej się obrotu towarów na kolejach żelaznych.

Spuszczanie z rezerwoarów stałych lub ruchomych na dworcach kolejowych odbywać się powinno na torach ustronnych i zastrzega się Władzy nadzorczej zarządzenie w dotyczącej stacyi szczególnych środków ostrożności ze względem na stosunki miejscowe i rozmiary obrotu naftowego.

§ 14.

Pod względem sprzężajnego przewozu olejów ziemnych pierwszej klasy, trzymać się należy następujących postanowień:

1. Wozom wolno jechać tylko stępem.

2. Każdemu transportowi, składającemu się z więcej wozów niż z jednego, towarzyszyć winna oprócz woźniców jeszcze jedna osoba dorosła.

3. Woźnice i wszystkie inne osoby do orszaku należące, powinny wstrzymać się od palenia tytoniu.

4. Jeżeli transport idzie w porze nocnej, używać należy do oświetlenia wozów wyłącznie latarni bezpieczeństwa.

5. Nie wolno stawiać wozów w lokalach krytych i powinny one zostawać pod ciągłym dozorem.

6. Transportowanie gościńcami olejów ziemnych pierwszej klasy w balonach szklanych, dozwolone jest tylko pod tym warunkiem, żeby balony upakowane były słomą, sianem, otrębami, trocinami, ziemią wymoczkową lub tym podobnymi materyałami w mocnych skrzyniach drewnianych lub pojedynczo w trwałych koszach lub kubłach, opatrzonych osłonami ochrończemi dobrze przytwierdzonemi i wysłanych dostatecznie materyałem pakowym.

§ 15.

Pod względem transportowania olejów ziemnych na wodach śródkrajowych, przepisuje się co następuje:

1. Jeżeli ładunek statku składa się wyłącznie lub po większej części z olejów ziemnych pierwszej klasy w takim razie:

a) ładować należy tylko w miejscu, które Władza lokalna do tego wyznaczy i statek winien miejsce to opuścić w przeciągu czasu przez ową Władzę wymierzonym;

b) mając lądować, winien statek przybijać zawsze w odpowiedniej odległości od innych statków lub od budynków mieszkalnych;

c) za przybyciem do miejsca przeznaczenia, kierownik statku winien uwiadomić niezwłocznie Władzę lokalną, że na statku znajdują się oleje ziemne pierwszej klasy i wykazać ich ilość listem przewozowym. Następnie odstawić ma statek do miejsca przez Władzę lokalną wyznaczonego, którego nie wolno mu opuścić bez jej pozwolenia; wreszcie

d) wyładowanie odbyć się ma w przeciągu czasu, który Władza lokalna wymierzy i w miejscu, które do tego wyznaczy.

2. Jeżeli oleje ziemne pierwszej klasy stanowią tylko część stosunkowo małą ładunku, który statek wiezie, w takim razie paki i naczynia z tymi olejami umieszczać należy w całkiem osobnych lokalach statku lub na pokładzie, lecz zawsze oddzielnie od innych towarów łatwo zapalnych lub wybuchających.

Ładować i wyładowywać wolno tylko w takich miejscach, w których niema innych materyałów palnych.

3. Statkami, na których znajdują się oleje ziemne pierwszej klasy, nie wolno przewozić podróżnych.

4. Na statkach wiozących oleje ziemne pierwszej klasy, jakoteż przy ładowaniu, wyładowywaniu i umieszczaniu tych olejów, nie wolno zapalać ognia lub światła, ani też palić tytoniu.

§ 16.

Gdy oleje ziemne drugiej klasy wiezione są na wodach śródkrajowych, beczki i naczynia, zawierające te oleje, opatrzone być powinny osłonami ochrończemi ogniotrwałemi.

Statkom przewożącym podróżnych na wodach śródkrajowych wolno wieźć najwięcej 1000 kilogramów olejów ziemnych drugiej klasy.

§ 17.

Warunki, pod którymi okręty przybywające morzem z ładunkiem, składającym się całkiem lub po części z olejów ziemnych, mają go wyładowywać, a względnie mogą wprowadzać go w głąb portu, oceniać należy według osobnych przepisów pod tym względem istnie-

jących i według zarządzeń, którą Władza portowa wydawać będzie w każdym z osobna przypadku.

§ 18.

Ilości wynoszące więcej niż 20.000 kilogramów oleju ziemnego drugiej klasy, jakoteż ilości, wynoszące więcej niż 1000 kilogramów oleju ziemnego pierwszej klasy, wolno trzymać na składzie tylko w osobnych magazynach.

Dotyczące pozwolenie dawać ma Władza przemysłowa, o ile szczególne okoliczności nie dozwalają lub nie wymagają niektórych odmian, pod następującymi warunkami:

a) magazyn powinien być opatrzony potrzebnymi piorunochronami i obwiedziony odpowiedniem ogrodzeniem (murem, wałem ziemnym i t. p.) przynajmniej w wysokości mężczyzny, żeby obcy nie mogli wchodzić.

Powinien być ze wszystkich stron łatwo dostępny dla przyborów do gaszenia pożaru.

W obrębie magazynu trzymać należy w pogotowiu większe ilości sypkiej ziemi;

b) płyny na składzie trzymane, jakoteż budowle, któreby je obejmowały, powinny być najmniej o 60 metrów odalone od wszelkich budynków, znajdujących się poza obrębem magazynu;

c) poziom tych części magazynu, w których umieszcza się płyny, powinien być zrobiony z materyału nieprzemakalnego, niepalnego i mieć spadek 1 : 100 do jednego lub kilku zlewisk; nadto albo powinien leżeć niżej, niż otaczający je poziom gruntu albo powinien być obwiedziony ścianą bez przerw z ogniotrwałego materyału zrobioną. W obu przypadkach przestrzeń pomiędzy ścianami opasującemi z doliczeniem przestrzeni zlewisk powinna być dostatecznie wielka, żeby cała ilość płynów tamże zachowywanych mogła się w razie wypłynięcia zmieścić;

d) jeżeli płyny umieszczone są nie na wolnem powietrzu lub pod daszkami, lecz w budynkach, ściany zewnętrzne tych budynków powinny być wskróś pełne, budynki powinny być światłem dziennem suto oświelone, mieć dobrą wentylacyę, lecz nie powinny mieć przepon piętrowych; ani w budynkach, ani na budynkach nie wolno zaprowadzać sztucznego oświetlenia. Rezerwoary żelazne stałe powinny być opatrzone przyrządami do odprowadzania wyziewów;

e) czynności przemysłowe wolno wykonywać w magazynie tylko przy świetle dziennem. W porze nocnej wolno wchodzić do magazynu jedynie jego stróżowi i urzędnikom do służby przeznaczonym i tylko z latarnią bezpieczeństwa;

f) ognia ani światła nie wolno w magazynie zapalać i nie wolno tam palić tytoniu; również zakazane jest przynoszenie do magazynu materyałów zapalnych.

Przepisy niniejsze wywiesić należy w sposób uderzający na wszystkich drzwiach wchodowych magazynu;

g) w magazynie nie powinny znajdować się żadne lokale mieszkalne oprócz mieszkania dla stróża, które powinno być murem oddzielone od innych części magazynu i według okoliczności ma służyć za lokal biurowy.

Co do tych magazynów, w których umieszczane być mają tylko oleje ziemne drugiej klasy, można odstąpić od przepisów pod *a)* i *b)*; w przypadku takim wymagania pod względem ogrodzenia i odosobnionego położenia miejsca określa Władza przemysłowa według własnego zdania.

§ 19.

Ilości nie przenoszące 20.000 kilogramów, ale przenoszące 1.500 kilogramów oleju ziemnego drugiej klasy, jakoteż ilości nie przenoszące 1000 kilogramów, ale przenoszące 150 kilogramów oleju ziemnego pierwszej klasy, wolno trzymać na składzie tylko za zezwoleniem policyi miejscowej.

Pozwolenie to daje się pod warunkami, które ze względem na stosunki miejscowe okażą się potrzebnymi, a które mają zasadzać się na § 18, w szczególności zaś na ustępach *c* i *f)*, lub przynajmniej pod tymi, które wzmiankowane są w § 21.

§ 20.

Pozwolenie na założenie magazynów na dworcach kolejowych, a w obrębie przepisanej ustawą przestrzeni pożarnej kolei żelaznych dać ma Władza przemysłowa, a względnie Władza policyjna miejscowa dopiero wtedy, gdy Władza nadzorcza kolei na to się zgodzi i z uwzględnieniem postanowień, które ona przepisze.

§ 21.

Ilości oleju ziemnego drugiej klasy nie przenoszące 1.500 kilogramów, ale przenoszące 300 kilogramów, jakoteż ilości oleju ziemnego pierwszej klasy, nie przenoszące 150 kilogramów, ale przenoszące 15 kilogramów, wolno trzymać na składzie tylko w piwnicach lub w lokalach położonych w przyziomie, mających dobrą wentylacyę, a nie mających ani ścieków na zewnątrz (na ulice, dziedzińce i t. p.), ani żadnych urządzeń do ogrzewania lub sztucznego oświetlania. Podłoga tej części owych lokali, która ma służyć na skład, powinna być zrobiona z nieprzepuszczającego niespalistego materyału i powinna być obwiedziona ścianą bez przerw z ogniotrwałego materyału zrobioną takiej wysokości, żeby całkowita ilość olejów ziemnych tamże zachowywanych mogła w razie wypłynięcia zmieścić się w przestrzeni między ścianami opasującemi z doliczeniem przestrzeni zlewiska, jeżeli się znajduje.

Przepis § 18 lit. *f)*, ustęp pierwszy stosuje się także do tych lokali.

Rzeczone ilości można trzymać także na dziedzińcach, w ogrodach lub na innych ogrodzonych gruntach, jeżeli wypłynięciu płynów będzie zapobieżone przez wkopanie beczek lub przez otoczenie ich ścianą z ogniotrwałego materyału zrobioną.

Płyny, trzymane na składzie stosownie do niniejszego paragrafu, wolno przelewać do innych naczyń i wszelkie inne czynności przemysłowe wolno koło nich wykonywać tylko przy dziennem świetle.

Nie potrzeba starać się o pozwolenie policyi miejscowej, jednakże o założeniu składu uprzedzić należy Władzę policyjną miejscową, a o zamiarze założenia skła-

dów na dworcach kolejowych lub w obrębie przepisanej ustawą przestrzeni pożarnej kolei żelaznej, dotyczący zarząd kolejowy.

§ 22.

Gdy oleje ziemne pierwszej klasy trzymane są na składzie razem z olejami ziemnymi drugiej klasy lub z innymi płynami palnymi bądź w tym samym lokalu, bądź w takich lokalach, które nie są od siebie odłączone przepierzeniami niespalistemi i nie mającemi otworów, do wszystkich tych płynów stosują się przepisy wydane w §§ 18 aż do 21 dla olejów ziemnych pierwszej klasy.

Toż samo ma miejsce w takim razie, gdy oleje ziemne drugiej klasy trzymane są na składzie w sposób w pierwszym ustępie podany razem z innymi, lecz łatwo ulatniającymi się i zapalnymi płynami.

Gdy zaś oleje ziemne drugiej klasy trzymane są na składzie w sposób wyżej podany (ustęp 1) razem z innymi płynami palnymi, lecz nie zapalającymi się łatwo, do wszystkich tych płynów stosują się przepisy wydane w §§ 18 aż do 21 dla olejów ziemnych drugiej klasy.

§ 23.

Postanowienia §§ 18 aż 21 nie stosują się przy zachowywaniu olejów ziemnych w miejscach wydobywania, tudzież w fabrykach, których oleje te są wyrabiane, przetwarzane lub do celów technicznych używane, jak niemniej przy chwilowem braniu ich na skład w obrocie kolei żelaznych i statków.

§ 24.

W lokalach sprzedaży cząstkowej można zachowywać oleje ziemne pierwszej klasy w ilościach aż do 15 kilogramów, oleje ziemne drugiej klasy w ilościach aż do 50 kilogramów, a jeżeli zachowywane są w naczyniach metalowych, kurkiem do spuszczania opatrzonych, w ilościach aż do 300 kilogramów.

Oleje ziemne pierwszej klasy w ilościach $^1/_2$ litra przenoszących, wolno zachowywać i sprzedawać tylko w naczyniach całkiem szczelnych i szczelnie zamkniętych, wytrzymałych; mniejsze ilości także we flaszkach szklanych zakorkowanych. Jeżeli do napełnienia nie używa się przyrządu zapobiegającego całkowicie parowaniu płynu, oleje ziemne pierwszej klasy wolno przelewać z jednego naczynia do drugiego tylko przy dziennem świetle i nie w pobliżu płomienia, tlejącego tytoniu lub w ogóle żarzącego ciała.

§ 25.

Oleje ziemne pierwszej klasy wolno sposobem przemysłowym sprzedawać i trzymać na sprzedaż tylko w takich naczyniach, które opatrzone są napisem wyraźnym i nie dającym się zetrzeć na tle czerwonem „ostrożnie z ogniem“.

Jeżeli olej ziemny tego rodzaju trzymany jest do sprzedawania sposobem przemysłowym w mniejszych ilościach niż po 50 kilogramów, napis w takiż sam sposób wykonany powinien nadto zawierać wyrazy: „Można używać do palenia tylko z nadzwyczajną ostrożnością; nie przelewać w pobliżu światła, trzymać w chłodnem miejscu, naczynie dobrze zatykać“.

Postanowienie niniejsze nie stosuje się do olejów ziemnych sprzedawanych i trzymanych na sprzedaż w aptekach do celów leczniczych.

§ 26.

Do tych lokali składowych, w chwili ogłoszenia niniejszego rozporządzenia już w użyciu będących, w których za zezwoleniem Władzy przemysłowej wolno trzymać na składzie ilości w §§ 18 i 19 oznaczone, nie potrzeba starać się o pozwolenie w §§ 18 i 19 wzmiankowane.

§ 27.

Wykroczenia przeciwko przepisom niniejszym, o ile już istniejącemi ustawami nie są pod karą zakazane, karać należy grzywnami aż do 200 Koron, lub w razie niewypłatności, aresztem aż do dni 14.

Przy wykonaniu wyroków karnych i wszelkich innych zarządzeń, Władza używać ma środków potrzebnych do zapewnienia skutku.

Pod względem postępowania karnego i środków prawnych stosują się przepisy polityczne.

§ 28.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie w siedm miesięcy po ogłoszeniu *).

§ 29.

Od chwili wejścia w wykonanie rozporządzenia niniejszego uchylają się postanowienia rozporządzeń ministeryalnych z dnia 17 czerwca 1865 r., Dz. u. p. Nr. 40, z dnia 27 stycznia 1866 r, Dz. u. p. Nr. 14 i z dnia 10 lutego 1868 r., Dz. u. p Nr. 13.

*) Ogłoszono w dniu 13 lutego 1901 r.

Nakładem gminy miasta Krakowa. — Czcionkami drukarni Związkowej w Krakowie, pod zarządem A. Szyjewskiego.